



Isak Dinesen

EHRENGARD

Traducció del danès de Maria Rossich



V I E N A
E D I C I O N S



Una senyora vella va explicar aquesta història.

—Fa cent vint anys —va començar—, aquesta història s'explicava per si mateixa, esmerçant-hi molt més temps del que vosaltres o jo li podem donar, i amb una munió de detalls i particularitats que no podem tenir l'esperança d'arribar a conèixer mai. Els homes i dones que li van donar forma de mica en mica, i per a qui va ser una qüestió de vida o mort, fa molt que ja no hi són. Potser ara, davant del tron de l'Anyell, intercanvien de tant en tant un somriure i comenten: «Ah, sí! I us recordeu que...?». Les carreteres i els camins per on van passar estan coberts d'herba o ja ni existeixen.

Fins i tot es pot dir que el país en què la història va començar, es va desenvolupar i va tenir el seu desenllaç es va anar esvaint i ara ja no en queda res. I és que en aquells dies feliços era un petit principat de l'antiga Alemanya, un país bonic, lliure i pròsper,

amb un sobirà que només havia de respondre davant de Déu Nostre Senyor. Però més endavant, quan els temps i els homes es van endurir, fou engolit tristament i en silenci pel gran nou Imperi Germànic.

Ni tan sols us diré el nom real d'aquest país, ni el de les dames i cavallers de la meva història. No els hauria agradat que ho fes. Per a ells, el nom era una cosa sagrada, i tots consideraven, amb orgull i humilitat, que el nom era la part més noble i important (i la que més perduraria) de la seva persona i la seva vida. A més, tots aquests noms són ben coneguts, la majoria apareixen un cop i un altre a la història del seu país. La família de què tracta aquest relat no era una família qualsevol, sinó una casa, i la seva fortuna o desgràcia, el seu honor o deshonor, no eren qüestions familiars ordinàries, sinó temes dinàstics.

Així que per començar, estimats meus, us faig saber que l'escenari de la nostra petita comèdia o tragèdia van ser l'encantador país i la magnífica ciutat de Babenhausen, i que dedicareu la vostra atenció a la crònica de la casa del gran duc de Fugger-Babenhausen. I a mesura que, en el decurs de la meva

narració, vagin entrant en escena dames i cavallers, intentaré trobar-los un nom ben distingit a tots.

Podem dir que la història es divideix en tres parts, la primera de les quals, encara que em temo que us pugui semblar una mica llarga, en realitat no és sinó una mena de preludi de la segona i la tercera.

Apa, doncs, comencem.



El gran duc i la gran duquessa de Babenhausen van passar molts anys sense tenir fills, afligits pel seu destí. Certes circumstàncies feien que el seu infortuni fos encara més greu, perquè el gran duc era el darrer del seu llinatge, i si no deixava cap fill que el succeís, la corona ducal passaria a una branca secundària de la dinastia la legitimitat i els principis de la qual eren més que dubtosos. La conseqüència podria ser un gran desassossec al govern i entre el poble.

Per això, tant els súbdits lleials de Babenhausen com els grans ducs van tenir una gran alegria i un gran alleujament quan, després d'una espera de

quinze anys, va néixer un hereu. Els parents de la branca secundària van estirar-se els cabells i, desapareguda la seva dolça esperança, van abandonar qualsevol pretensió sobre el seu ascens, i es van envoltar obertament dels malcontents del país.

El jove príncep Lothar va créixer amb una gràcia i saviesa poc comunes. Els pares, orgullosos, li van buscar els millors mestres del país, i es van esforçar a protegir-lo de la maldat i la vulgaritat del món i l'època. Durant setze o disset anys tot va ser felicitat. Però llavors una angoixa estranya i inesperada va començar a remoure's al cor de la gran duquessa.

De vegades, les famílies molt antigues senten sobre seu l'ombra de l'anihilació. La planta perd contacte amb la terra, i malgrat que encara pot produir una única flor de bellesa exquisida, l'arrel es marceix. La gran duquessa va començar a preguntar-se si el seu fill no era massa perfecte per a aquest món.